

IDEÁLIS MEGOLDÁS

Misi belép a kiállítóterembe, és egyből a lány csillogó szemébe néz. Ő a tárlatvezető, épp egy listáról pipálja ki a jelenlevőket. Blúzán nett kis táblácska, rajta a neve: Nelli. Egyszerre veszik észre egymást. Misi közelebb mozdul, az emberek félkaréjban gyűlnek a lány köré, feleslegesen nézegetik a kezében levő névsort, közben egyenként mondják a nevüket. Misi két barátjával érkezett, az egyik mondja is a saját nevét, és utána Misiét is. Misi nem áll meg, egyre lassuló léptekkel megkerüli a lány körül képződött félkaréjt. Már csak egy vagy két név nincs kipipálva. A lány kérdőn hátrafordul Misi felé, megint találkozik a tekintetük. A fiú jelzi, hogy ő már megvolt. A csoportos tárlatvezetés után elhívja a lányt kávézni. Oldottan beszélgetnek, mert Nelinek és Misinek is hamar, még a múzeumban feltűnt: ösztönösen úgy állítják be a távolságot és a szemkontaktust, hogy az mindkettejüknek természetes és örömteli. Szóba sem hozzák, de evidens módon megvan köztük az ideális hullámhossz, nem kell feszengeni, óvatoskodni. Misi furcsának tartja, hogy ennyire magát tudja adni, ettől még inkább kedve támad mindenhez. Mikor hazáig kíséri Nellit, lenyom neki egy puszit, és eljön. Tudják, nincs hova sietni, előbb-utóbb úgyis összefutnak, és majd megint jó lesz. Misit a lánytól elválva sem tölti el sürgető érzés, hogy mikor láthatja megint, külön lenni is jó, egyenesen remek együtt élni a tudattal, hogy megis-

merkedett egy lánnyal, akivel ilyen remekül megértik egymást. Raé erősen szövögetik az első randihoz vezető szálakat, mert Nelli mobiltelefonjának bekrepált a mikrofonrésze. E-mailben beszélgetnek egy sor más dolgról, és mire az újabb személyes találkozó helyét és idejét összehozzák, sikerül még jobban megkedvelniük egymást. Végül csütörtökön délelőtt állapotnak meg: szombat este moziba mennek.

Misi már hetek óta nézelődik az interneten, egy igen nagy méretű terráriumra lenne szüksége. Szerdán késő éjjel megint rászánt egy órát, az expressz és két másik apróhirdetés-oldal kínálatát böngészte, és kigyűjtött pár telefonszámot. Csütörtökön dél felé, mikor eldöntötte, melyik filmre és melyik előadásra akarja vinni Nellit, feltárcsáz néhányat. Az első foglalt, a második nem veszi fel. A harmadik másfél csöngés után így szól bele: – Pogácsásné vagyok. – Jó napot kívánok! – mondja Misi udvariasan. – A nagyméretű terrárium miatt hívom. Megvan még? – Igen. – Mikor lehetne megnézni? – Valójában a férjem árulja. Önnek mikor lenne jó? – Merrefelé laknak? – Az Árpád hídnál. – El tudnék ugrani valamelyik ebédszünetben, ha az megfelel. – Nem tudom, jó lesz-e. Meg kell kérdeznem a férjemet. De ha szombaton jön, mondjuk délelőtt tizenegykor, biztos mindketten otthon leszünk. – Rendben. Akkor legyen szombat délelőtt tizenegy – mondja Misi, aztán elkéri a címet.

Másnap későn kel, és a vécén ülve azon méliázik, hány helyen járt csütörtökön. Három terráriumot sikerült megnéznie, különböző méretűeket, különböző árban, mind megfelelt volna a célnak. Misi nem a legolcsóbbat, hanem a legjobbát akarja megvenni, és egyelőre nem tudja, melyik az optimális megoldás. Úgy érzi, szombat délelőtt semmi kedve nem lesz elmenni az Árpád-hídhöz. Messze van, és különben sincs arra dolga. Várja a szombat esti találkozót Nellivel, kíváncsi, hogyan alakul a közös este. Elhatározza: lemondja a másnap délelőtti terráriumnézést. Lekaszálódik a vécéről, kitörli a fenekét, és felhívja Pogácsásnéét, aki nem veszi fel. Munkaidő lévén az irodában van, e pillanat-

ban a teakonyhában, a mobilját viszont bent felejtette a folyosó túlsó végén levő szobájában, nem hallatszik ki a csörgés. Elmélyülten nyomkodja a teafiltert egy kiskanállal. Vele szemben Nelli ül, ő is ugyanolyan citromos ízesítésű zöld teát iszik, mint Pogácsásné. Az előbb együtt melegítettek vizet a kancsó alakú elektromos vízforralóban. Nelli csak másodállásban tart tárlatvezetéseket, egyébként ugyanebben a modern irodaházban dolgozik, mint Pogácsásné, azonos emeleten, sőt az irodájuk pont szemközt van egymással, a folyosó két oldalán. Ez egészen intim kapcsolatot jelent, hiszen az irodahelyiségek folyosó felőli fala mindkét oldalon végig üveg. Hiába van Nelinek és Pogácsásnének is saját irodája kényelmes, karfás forgószékekkel és L alakú íróasztallal, mégis egymást bámulják egész nap a két üvegrétegen át, és az időnként elhaladó többi kollégán keresztül. Alapesetben beszélgetnének, ha már egyszerre jöttek ki a konyhába, de ma hallgatnak. Nelli elmondaná, milyen turmixreceptet tanult a jogacentrumban, ahova péntekenként munka után jár, grapefruit kell bele, kardamóm, banán, meg valami fura tejtermék, nem is kaukázusi kefir és nem is görög joghurt, Pogácsásné pedig válaszképpen felidézné az ARC-saláta receptjét, amit a Népszabadság egészségmellékletében olvasott a múltkor: kockára vágott nyers almát, répát és céklát (a kezdőbetűk adják ki a sali nevét) keverünk össze majorannával, lenmaggal és olívaolajjal. Nelli talán még bele is kezdene egy ködös, de jópofa eszme-futtatásba a turmix kapcsán, hogy vajon melyik összetevő hígítja melyiket, és melyiktől lesz sűrű, gazdag a vég-

eredmény; általában mindenki szereti itt a vállalatnál, mert bájos, csillogó szemmel néz, és összességében üde jelenség. Pogácsásné viszont most éppen egyáltalán nem kedveli, mert a lány pár nappal ezelőtt meggyőzte az irodabútor-felelőst, hogy nagyobb az irodája, mint Pogácsásnének, ezért a bőrkanapét, ami korábban a szemközti helyiségben volt, praktikus lenne áthozni az ő szobájába.

A teát Pogácsásné issza meg hamarabb, felkel, és szótlánul visszaeslattyog a helyére. A mobiltelefon kijelzőjére pillantva észreveszi a nem fogadott hívást, és a telefonszámot ellenőrizve rögtön látja: az a fiatalember kereste, aki tegnap az eladó terrárium miatt jelentkezett. Egyből visszahívja. – Halló! – mondja, amikor Misi felveszi a telefont. – Jó napot kívánok! – szól bele Misi udvariasan. – Tegnap már beszéltünk, a nagyméretű terrárium miatt hívtam. Azért telefonálok, hogy lemondjam a holnapi terráriumnézést, mert közbejött valami. – Már nem is érdekli a terrárium? – Erre sajnos nem tudok biztos választ adni. Megnéztem már párat, és ma este is megyek egy-két helyre. – Hozzánk is eljöhet ma este, ha megoldható – ajánlja Pogácsásné. – Ma csak fél hétkor tudnék menni. – A férjem még nem lesz otthon, de én már igen. Később nem tud jönni? – Sajnos nem. Maradjunk abban, hogy ha még aktuális a dolog, akkor jövő héten újra telefonálok – mondja Misi, aztán elköszön. Pogácsásné leteszi, felnéz, és Nellire mered, aki épp jön vissza a teakonyhából, és az íróasztal felé menet elhalad az irodájába remekül illő bőrkanapé mellett.

A folyosó végén óriási filodendron áll, hatalmas, mozdíthatatlan lábában. Mindent lát.

